

CHƯƠNG VII

Ôm vai Mỹ Phượng, khẽ môi trên mặt cô, Duy dịu dàng:

- Ngày mốt anh đi Đài Loan. Em muốn anh mua quà gì?

Mỹ Phượng quay lại, môi họ chạm nhau:

- Anh đi bao lâu?

- Một tuần.

- Ôi trời! Lâu quá, em nhớ anh lắm!

- Ở nhà buồn thì em đi chơi.

- Anh hứa là mỗi ngày phải gọi điện về cho em nha. Hứa không?

- Dĩ nhiên rồi. À! Còn chuyện này nữa Phượng.

- Nói đi cung.

Duy nói một cách thận trọng:

- Những ngày không có anh, em đừng đến công ty nghe. Ai cũng bận nên không tiếp em được đâu. Và lại, công việc gấp lắm, em đừng nên vào làm phiền bạn anh, được không?

- Được chứ.

Duy mỉm cười:

- Ước gì lúc nào em cũng ngoan như bây giờ.

- Chỉ cần anh yêu em, em sẵn sàng nghe theo anh. Trên đời này, em chỉ yêu duy nhất mình anh, nên em muốn anh cũng yêu em như vậy. Anh hứa không?

- Anh còn có thể yêu ai bây giờ, hả Phượng?

Duy chột im lặng. Lạ lùng làm sao, anh bỗng nhớ đến Như Hạnh.

Áp mặt trong tóc Mỹ Phượng, Duy nhắm mắt tìm lại cảm xúc quen thuộc trước đây. Bất giác anh lắc mạnh đầu, rồi ôm siết Mỹ Phượng, hôn cuồng nhiệt khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô cũng đáp lại cử chỉ của anh một cách nhiệt tình.

Rồi họ rời nhau, hài lòng và cảm thấy bình yên.

Duy đưa Mỹ Phượng về. Cô cứ đứng mãi không chịu vào. Sự quyến luyến của cô làm Duy cảm động. Anh lại hôn cô trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đường xa tít đằng kia.

Duy về nhà lúc gần nửa đêm, mọi người đều đã ngủ. Ngang phòng Như Hạnh, anh hơi đứng lại, muốn thấy trong đó ánh sáng để biết cô còn thức học bài, nhưng cửa đã khép kín. Có lẽ đèn đã tắt từ lâu...

Buổi sáng, Như Hạnh chuẩn bị đi học, Duy giữ tay cô lại khi cô định lấy xe:

- Để anh đưa Hạnh đến trường. Trưa anh qua đón.
- Có chuyện gì vậy anh Duy?

Như Hạnh nhảy bèn thật. Duy cười cười:

- Anh định nhờ Hạnh một việc.

Ra ngoài đường, Duy yên lặng lái xe. Suốt đoạn khá dài cả hai cứ im lặng. Anh bỗng quay lại nhìn cô:

- Hạnh không hỏi anh nhờ chuyện gì hả?
- Em để anh tự nói. Với lại, tính em lười hỏi.

Duy lại bật cười:

- Em ngộ nghĩnh quá! Nhưng lần này Hạnh giúp anh nói dối được không?
- Anh định “quậy” chuyện gì hả? Nói dối rồi có phải theo anh ra công an không đây?

- Nhỏ này! Nghe anh nói nè, ngày mai anh đi Đài Loan ký tiếp một hợp đồng nữa. Anh sẽ nói với ở nhà là đi Đà Lạt.

- Vậy hả? Có nghĩa là em sẽ làm tiếp công việc của anh, phải không? Nhưng... em chưa rành mà, em biết gì đâu mà làm.

Duy hỏi một câu chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện:

- Hạnh biết anh đang đưa em đi đâu không?
- Không biết. Chỉ biết đây không phải là đường đến trường em.

Duy thấy vui vui:

- Vậy sao em không hỏi?
- Vì em nghĩ anh không đáng trí đến quên đường. Em chờ xem anh đến đâu.
- Rủi anh rủ em bỏ học đi chơi thì sao?
- Thưa, không dám.

Duy chợt ngừng lại bên đường, anh hất mặt về phía công ty:

- Em biết chỗ này không?

Như Hạnh tò mò nhìn:

- Công ty anh hả?
- Ừ. Em nhớ nghe.

Duy lại nhấn ga, chiếc xe lao tới:

- Em đồng ý giúp anh không Hạnh?

- Hôm trước em nói rồi.

- Vậy nếu có giờ rảnh, em làm tiếp công việc của anh giùm. Mai em đến đây, bạn anh sẽ dạy em làm tiếp. Không khó lắm đâu, với lại em đã biết nhiều rồi. Em có thể giúp anh đến xong hợp đồng được không?

- Được.

- Tại bạn anh nghỉ giữa chừng, hiện giờ thì chưa tìm được người thay.

Như Hạnh buột miệng:

- Ai mà vô trách nhiệm thế?

Duy lắc đầu:

- Cũng không trách nó được. Chuyện của nó mà.

- Sao anh gặp nhiều rắc rối nhỉ?

- Vì vậy anh mới cần đến em.

Như Hạnh im lặng. Cô lờ mờ cảm thấy Mỹ Phượng không dính dáng gì đến công ty. Những lúc thế này, chị ta phải giúp Duy chứ, sao lại để anh phải nhờ người khác như vậy?

- Em nghĩ gì vậy Hạnh?

- Không nghĩ gì hết.

- Hạnh nói dối. Anh không tin em hứa hẹn đến độ không thối mác. Nếu em muốn nghe, anh sẽ giải thích.

Như Hạnh xua tay:

- Không, không, chuyện riêng của anh chị, em biết làm gì?

- Cám ơn Hạnh.

- Anh chạy nhanh lên đi, đi trễ, em quê lắm!

Cô chột cười:

- Nếu trưa nay không rảnh, anh khỏi đón cũng được. Em nhờ bạn em đưa về.

- Người bạn tên Kha đó hả?

- Dạ. Nhị ca của em đó. Em với anh đi đâu cũng rủ nhau, thân lắm

- Vậy hả?

Duy có vẻ không vui, nhưng anh không nói gì. Anh lấy vẻ thản nhiên nhìn Như Hạnh:

- Hạnh hứa với anh sẽ không nói với ai chuyện này nghe.

- Dạ.

Ngừng xe trước công trường cô, anh khẽ nheo mắt:

- Chúc học vui vẻ!
- Chúc anh gặp xui xẻo... ơ quên... vui vẻ.

Cô tinh nghịch nhún chân chào Duy, rồi đi vào sân trường. Anh ngồi yên trên xe nhìn theo bước đi như nhảy nhót và chiếc giỏ đựng đưa trên tay của cô, cười âu yếm một mình.

Những lúc vô tư, nhìn cô đáng yêu kinh khủng.

Bốn chiếc Spacy dàn hàng ngang choáng gần hết con đường. Những người đi lại khó chịu nhìn họ. Mặc kệ và thản nhiên, tám cô gái ngồi trên xe vẫn cười giỡn âm ỉ. Thậm chí có lúc họ còn lạng vào nhau như hù dọa, rồi lại lách ra, cười khanh khách. Ngang qua công ty Dac Jin System, Mỹ Phượng quay đầu ngó vào. Ánh đèn sáng làm cô ngạc nhiên. Tám giờ rồi mà còn ai ở đó chứ nhỉ?

Cô thắng xe lại:

- Tụi bay giờ chút, tao vô công ty xem có gì rồi trở ra ngay.

Các cô gái dựng xe thành hàng trên lề đường. Hai cô tò mò đi theo Mỹ Phượng vào sân.

Bên trong, mọi người đang cặm cụi trước máy tính. Nghe tiếng cửa mở, ai cũng ngược lên nhìn. Với mọi người, có ai đến giờ này thì thật đáng ngạc nhiên.

Mỹ Phượng định hỏi Vĩnh thì chợt thấy Như Hạnh ngồi bên máy, cô điếng người. Tại sao con ranh này lại ở đây chứ? Thì ra... đó là lý do Duy đã dặn đến hàng chục lần bảo cô đừng đến. Như vậy là Duy lừa dối cô... Như vậy... Ý nghĩ đó làm Mỹ Phượng nổi khí xung thiên. Cô quắc mắt nhìn Như Hạnh:

- Ai cho cô vào đây?
- ...
- Cô có biết công ty này là của ai không? Dám lén lút vô đây hả? Đi ra ngay!

Vĩnh khó chịu:

- Từ từ đã chị Phượng, chị làm gì dữ vậy? Công chuyện làm vất vả giờ không kịp, chị không phụ thì để người khác phụ, sao lại la người ta? Đáng lẽ chị phải cảm ơn...

Mỹ Phượng quay phát lại:

- Anh câm họng đi! Chuyện của chủ, người làm công không được xen vào, tôi đuổi anh luôn bây giờ!

Nghe tiếng Mỹ Phượng hét, mấy cô gái dắt xe cả vào sân, đứng lố nhố xem chuyện gì. Thấy họ, Kỳ tưởng Mỹ Phượng gọi người đến quây, anh đi dần đến trước mặt cô:

- Đây là chỗ làm ăn, chị không được kéo người tới phá nghe.

Đang tức nên Mỹ Phượng không hiểu ý của Kỳ, cô quắc mắt:

- Anh nói ai phá? Tôi hả? Nếu vậy thì sao? Công ty tôi bỏ tiền ra, tôi có quyền giữ hay phá đó, làm gì tôi?

Kỳ nổi nóng:

- Tôi thách chị dám phá đó!

Mỹ Phượng điên ruột vì nhân viên dám “ăn nói mất dạy” với cô. Cô trừng mắt:

- Cái gì! Thách hả? Nè, phá nè...

Vừa nói, cô vừa hất chiếc máy xuống đất. Bàn phím văng ra xa, mặt kiếng vỡ vụn. Như Hạnh hét lên:

- Chị không được làm vậy. Bao nhiêu tài liệu trong đó, chị biết không?

Mỹ Phượng quắc mắt:

- Còn mày nữa, ranh con. Tao chưa đập vỡ mặt mày ở đó dám hỗn láo hả?

Thấy mọi người nhìn mình một cách căm ghét, Mỹ Phượng cảm thấy sôi sục lên. Cô khoanh tay, một chân chống trên chiếc máy. Cô hất mặt nhìn Như Hạnh:

- Tối nay là máy, nhưng mai một sẽ là mày nghe chưa? Tao cảnh cáo lần thứ nhất đó.

Cô hất mặt về phía đám bạn, thị uy:

- Bạn bè tao đứa nào cũng ghét cay ghét đắng mấy đứa giựt bò, và sẵn sàng dạy cho một bài học. Khôn hồn thì hãy tự rút lui, đừng để tao ra tay nghe chưa?

Như Hạnh la lên:

- Chị nói cái gì giựt bò? Nếu chị hăm dọa thì đừng hòng, tôi không sợ đâu. Chị vô trách nhiệm lắm. Công việc anh Duy làm gần chết, đang lẽ phải phụ thì chị lại phá. Làm chỉ gì kỳ vậy?

Mỹ Phượng nghiến răng:

- Đúng là mày ngon lành.

Cô nhào tới định tát Như Hạnh, nhưng Vĩnh, Hạo và Kỳ đã bước tới chắn ngang che chở Như Hạnh:

- Chị không được đánh người ta, nghe chưa. Muốn tôi mời công an tới không?

Nghe chữ công an, nhóm bạn của Mỹ Phượng hơi ngán. Các cô thuộc thành phần “bất hảo” nên rất dị ứng với từ này. Nhưng Mỹ Phượng đang nổi điên nên bất chấp mọi thứ. Thấy không làm gì được Như Hạnh, cô trút giận vào máy móc. Cô hung hăng giật bàn phím, xô mạnh chiếc máy gần đó. Kỳ và Hạo cố ngăn lại, nhưng cô như con thú điên (như gì nữa là thú điên thật chứ còn gì) vùng vẫy trong cơn đấp phá. Chỉ không đầy nửa tiếng, căn phòng tiêu điều như một bãi chiến trường. Như Hạnh khóc thút thít:

- Vậy là hư chương trình hết rồi, làm sao cho kịp thời gian đây?

Hạo dỗ dành:

- Kệ cô ta đi Hạnh, rồi cô ta sẽ lãnh hậu quả chuyện này.

Kỳ cười khẩy nhìn Mỹ Phượng:

- Xong rồi đó. Coi như công lao của tui tui bị phui sạch. Chị có thể yên tâm về rồi đó. Nhà này là của chị thì tui tui trả chị. Về tui bây!

Ba người dắt Như Hạnh ra ngoài. Mấy cô gái đứng dạt qua một bên cho họ đi. Mỹ Phượng cũng không thể có phản ứng gì khác. Cô chiêu đôi mắt căm ghét nhìn theo họ.

Ra ngoài đường, Kỳ bảo Như Hạnh:

- Tụi anh đưa Hạnh về. Đi một mình lúc này, nguy hiểm lắm. Coi chừng mấy “nữ quái” đó chặn đường đánh em, về thằng Duy sẽ trách tụi anh.

Như Hạnh không phản đối. Trên đường về cô cứ khóc sụt sịt. Nghĩ tới công trình của Duy bị tan biến thành mây khói, cô tiếc đến ngẩn ngơ. Cả một đàn máy bỗng trở nên vô dụng. Mỹ Phượng có ý thức được sự tàn phá của chị ta không? Mù quáng và ngu ngốc. Đó là những từ chính xác nhất dành cho Mỹ Phượng.

Về nhà lúc dì Ngân đang có khách, Như Hạnh định đi qua phòng Hưng chơi và chờ dì Ngân. Nhưng thấy hấn đang tiếp bạn, cô lại thôi.

Đợi khách về, cô giữ bà lại:

- Dì Ngân ơi! Lúc nãy đặng công ty anh Duy kinh khủng lắm. Chị Phượng đập máy bễ hết rồi.

Không nín được, cô òa lên khóc. Bà Ngân nhú mày:

- Công ty nào của thằng Duy? Con nói gì vậy? Nín khóc, nói cho dì nghe coi.

Như Hạnh híc mũi:

- Anh Duy bảo con giầu đi. Nhưng chuyện đã thế này, con không dám giầu nữa đâu. Mấy hôm nay không phải anh Duy đi Đà Lạt, mà là đi Đài Loan. Dì Diễm với chị Phượng đưa tiền cho anh mở công ty. Vậy mà lúc nãy chị ấy phá hết công trình của anh rồi... híc...

- Con nói tắt quá, dì không hiểu. Kể lại từ đầu đi.

- Dạ.

Đang bất ổn nên Như Hạnh kể đầu đuôi lung tung. Nưng bà Ngân chấp nối lại mọi chuyện và hiểu rõ hết. Không như Như Hạnh nghĩ, bà chẳng tỏ vẻ tức giận hay rối rắm, thậm chí còn cười hài lòng:

- Con Phượng nó làm vậy cũng tốt.

Cô tròn mắt nhìn bà, cái miệng cũng tròn xoe. Cô kêu lên:

- Trời ơi! Như vậy mà dì bảo tốt. Anh Duy bảo là nếu trễ hợp đồng, người ta sẽ đền và mất uy tín. Mà dì có biết không? Chỉ còn không đây ba tháng nữa, làm sao cho kịp? Không có máy móc gì cả...

Bà điềm nhiên:

- Không có máy thì dì sẽ mua sắm cho nó dàn máy mới. Còn nhân viên thì bảo thẳng Hưng phụ tìm. Chuyện đâu có lớn.

- Đúng, để con nhờ bạn con kiếm người cho anh Ba. Phen này con mạnh miệng xúi ảnh bỏ bà Phượng luôn.

Tiếng của Hưng làm Như Hạnh giật mình. Cô quay đầu tìm hấn thì hấn lững thững đến ngồi đối diện với cô:

- Chuyện lớn vậy mà hai người giấu cả nhà. Bây giờ mới chịu nói, hay thật, ghê thật. Hạnh cũng về phe anh Ba.

Như Hạnh gân cổ lên cãi:

- Tại anh Duy không cho nói chứ bộ. Với lại, lúc sau này tôi mới biết. Ảnh bảo rằng khi nào thành công sẽ nói với mọi người.

Hưng chế giễu:

- Ủa! Vậy là bây giờ thành công rồi đó hả? Vậy sao Hạnh còn khóc? Thành công gì sớm vậy?

Bà Ngân phẩy tay:

- Thôi, không chọc nó nữa. Con cứ nói đâm ngang như vậy, bảo sao hai đứa không cãi cộ tối ngày.

Chợt có tiếng chuông reng, Hưng bước tới nhất ống nghe, rồi nháy mắt:

- Của Hạnh. Hình như anh Ba gọi đó, bảo là muốn nói chuyện với Hạnh.

Như Hạnh đứng dậy ỉu xìu:

- Nếu ảnh hỏi, con nói sao hả dì Ngân?

- Con đừng kể gì hết, cứ để nó bình tĩnh. Về rồi nói cũng không muộn.

- Dạ.

Cô cầm ống nghe từ tay Hưng:

- Alô. Hạnh đây.
- Anh Duy đây Hạnh.
- Dạ.
- Em đang làm gì đó?

Cô lúng túng:

- Em... ngồi chơi với dì Ngân.
- Lúc nãy anh có gọi về công ty, sao không nghe ai trả lời hết? Hạnh biết tại sao mấy anh vắng mặt không?

- Hả!

Duy nhắc lại lần nữa. Như Hạnh nói như vô tư:

- Em không biết. Chắc mấy anh đi chơi quá.
- Lạ nhỉ! Mà thôi. Còn em thì sao? Hôm nay em khỏe không, có chuyện gì không?
- Em bình thường.
- Mẹ anh có hỏi gì không?
- Không hỏi gì cả.
- Hạnh nhớ đừng làm khuya quá nghe, cũng không phải gấp lắm đâu. Đừng thức khuya đi học không nổi đó.

- Dạ.

“Còn gì nữa đâu mà làm” – Như Hạnh nghĩ thầm.

- Nhà có gì lạ, kể anh nghe với.
- Mọi người vẫn bình thường. Với lại anh đi mới có mấy ngày, rồi ngày nào cũng gọi về, em biết chuyện gì đâu mà nói.

Duy cười nhỏ trong máy:

- Vậy thôi nha. Hạnh nói với mẹ anh giùm là anh sẽ dành cho mẹ một món quà đặc biệt. Anh cúp nghe.

- Dạ.

Như Hạnh gác máy, cô đến ngồi gần bà Ngân:

- Anh Duy bảo là lúc về sẽ dành cho dì một món quà đặc biệt.

Hưng châm một câu:

- Và anh cũng sẽ nhận một món quà tương đối nặng ký.

Thấy Như Hạnh lờm mình, Hưng cười lớn:

-Coi bộ lúc này Hạnh bênh anh Ba dữ, đụng tới anh Ba thì bị nguýt háy. Rốt cuộc chẳng ai thương tui cả.

- Còn đừng nói chuyện lan man nữa, đợc không Hưng?

- Dạ.

Hưng le lưỡi nháy với Hạnh, làm cô phì cười. Sao mà hấn con nít kinh khủng? Bởi vậy học đến năm thứ ba rồi mà chẳng có người yêu...

Cô đứng dậy che miệng ngáp dài:

- Con đi ngủ nha dì Ngân.

- Ừ.

Thấy mặt bà có vẻ vui vẻ, Như Hạnh không nén đợc tò mò:

- Bộ dì không lo hả dì Ngân? Dì có biết chuyện này...

- Biết, biết. Nhưng tôi lo đợc, cô đi ngủ đi. Ngày mai bảo thằng Hưng nó đưa đi học, và không đợc ra đờng một mình nghe không?

- Dạ.

Như Hạnh đi lên phòng, nhưng cô không ngủ. Ngồi thờ người trước bàn học, cô thấy lo lo. Dì Ngân đã bảo phải để Hưng đưa đi học, có nghĩa là dì sợ Mỹ Phượng sẽ đón đờng “cho cô một bài học” như lúc nãy chị ta nói. Thật là khiếp! Như Hạnh sợ bị đánh lăm, đau thấy mồ. Chẳng những đau mà mà còn quê với đi đờng. Chưa kể đến chuyện áo có bị rách... lúc ấy không biết trốn đi đâu. Khiếp quá!

Nhớ lại vẻ mặt hăm dọa và thái độ hung dữ của Mỹ Phượng lúc nãy, Như Hạnh càng lúc càng tức, càng ghét trăm nghìn vạn sức, ghét đến không còn có thể dư cảm xúc để ghét ai khác. Lúc nãy “bà ta” bảo cô giựt bồ. Ăn nói vô duyên, vu khống. Còn mẹ bà ta giựt chồng người khác thì sao? Nếu bà ta nói như vậy, cô sẽ “cua” anh Duy cho bồ ghét, và sẽ xúi anh Duy bỏ bà ta, như ngày xưa mẹ bà ta xúi ba bỏ mẹ con cô vậy.

Tức hết chuyện này đến chuyện khác, Như Hạnh lòi nhật ký ra viết ào ào. Con buồn ngủ cũng tự động bay mất. Bây giờ Như Hạnh mới hiểu đúng nghĩa câu : "giận đến mất ăn mất ngủ".

Lúc trước, cô chỉ ghét suông Mỹ Phượng. Bây giờ bị lấn đến chân tường, ý thức phản kháng chọt bùng dậy. Nhưng cô biết làm gì hơn là trả thù bằng ý nghĩ... cho đỡ tức.

Buổi trưa ngủ dậy, Như Hạnh rửa mặt rồi lò mò xuống bếp. Cô mở tủ lạnh lòi chùm nho ra, vừa ăn vừa đu ra phòng khách.

- Úi!

Cô kêu lên một tiếng khi thấy Duy nằm dài trên salon hút thuốc. Cô nhảy một bước đến ngồi đối diện với anh:

- Anh về lúc nào vậy?

Duy uể oải ngồi lên:

- Mới về.

Anh bỏ tàn thuốc vào chén thuỷ tinh, rồi chậm rãi châm điếu khác:

- Chuyện như vậy sao em không nói với anh, Hạnh?

Đang bỏ trái nho vào miệng, nghe hỏi, Như Hạnh cũng ngừng nhai. Cô lúng túng:

- Em định nói đấy chứ. Tối hôm kia anh gọi về em định nói, nhưng dì Ngân không cho, bảo đợi anh về.

Duy nhướn mắt:

- Mẹ anh cũng biết chuyện này nữa à?

Như Hạnh lăm lét nhìn anh:

- Biết, em nói... Vì lúc ở công ty về em sợ quá nên nói hết.

Duy lẳng lẳng gật đầu. Như Hạnh cũng ngồi im. Thái độ lẳng lẽ và lăm li của anh làm cô thấy sợ... không dám ăn nho nữa. Ăn trong lúc người khác buồn là vô duyên lắm.

Duy chợt đứng dậy:

- Hạnh lên đây!

Như Hạnh lững thững theo Duy lên phòng anh. Duy đến bàn lục lọi, rồi đưa cô hộp quà:

- Em mở ra đi.

Anh ngồi gác một chân trên bàn, im lặng nhìn cô mở quà. Như Hạnh có vẻ hồi hộp tháo lớp giấy. Rồi mắt chợt sáng lên:

- Í! Em thích cái này lắm. Trời ơi! Dễ thương quá, sao nó giống em bé thật thế.

Duy cười nhẹ:

- Em bóp vào bụng nó đi.

Như Hạnh nghe lời anh, ấn ngón tay vào bụng búp bê, nó chợt khóc ré lên:

- Óe... óe...

Như Hạnh giật mình, rồi phá ra cười. Duy cũng lẳng lẽ cười theo cô. Một lát thấy nó vẫn khóc, Như Hạnh sốt ruột: Quên nó là búp bê, cô đỡ dành:

- Sao nó cứ khóc hoài vậy? Ê... ê... nín đi cưng, nín nào.

- Hạnh có khiêu chăm trẻ lắm. Nhưng em bóp bụng hoài làm sao nó nín được.

- Í! Em quên.

Cô cười khúc khích đặt búp bê xuống. Nó chọt kêu “papa–mama” rồi cười hi... hi... tiếng cười chẳng khá em bé thật. Như Hạnh thích mê đi, cô nhắc bồng nó lên, quay vòng tròn:

- Trời ơi! Sao mà nó thấy thương quá, dễ thương quá. Anh nhìn mắt nó này, trông thơ ngây dễ sợ. Em mà có đứa con thế này chắc em cưng...

Thấy nụ cười trên môi Duy, Như Hạnh chọt nhận ra mình nói hớ, cô đỏ mặt:

- Là em thí dụ thôi, chứ đâu phải nói thật. Em quên chứ bộ... tại em...

Cô im bật. Bởi vì càng thanh minh thì càng chẳng khác nào tự thú mình thích có con. Nói chuyện đó trước mặt anh Duy thì xấu hổ không thể tưởng tượng. Cô cứ ngồi im nhìn búp bê. Lúng túng cố nghĩ ra chuyện khác để nói mà nghĩ không được. Duy cô tình im lặng để trêu cô. Anh đến ngồi đối diện với Như Hạnh, ngắm nghía vẻ ngượng ngập của cô. Cuối cùng, anh lên tiếng:

- Thôi chứ Hạnh, ngược lên đi chứ. Em thích cái gì nói cái đó. Câu đó đúng chứ đâu có sai, có gì đâu mà mắc cỡ. Vậy em thích nuôi con lắm hả?

Như Hạnh vùng vằng ấn con búp bê vào tay Duy:

- Trả anh nè, không thèm chơi đâu. Anh vô duyên.

Đúng là quê quá nên làm bậy. Như Hạnh định đi ra thì Hưng đã ló đầu vô:

- Ủa! Anh Ba về hồi nào vậy?

- Hồi trưa.

Hưng bước hẳn vào phòng. Thấy con búp bê còn trên tay Duy, hẳn nhướng mắt:

- Anh Ba cũng chơi cái này nữa hả?

Duy đứng dậy, đặt trên bàn:

- Của Như Hạnh.

- Chà...

Hắn định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn nhìn Như Hạnh như muốn hỏi chuyện của Duy. Cô gật đầu, hẳn gục gặc:

- Anh Ba biết hết rồi hả? Em khỏi nói hén.

- Khỏi nói.

Như Hạnh chọt thắc mắc:

- Ủa! Nhưng sao anh biết vậy?

- Anh biết lúc còn bên đó.

Hưng nhún vai:

- Bà Phượng này hung hăng quá há. Quậy bên đây chưa hả giận còn gọi điện qua đó nữa.

Duy không trả lời, anh không muốn nghe nhắc đến Mỹ Phượng nữa. Tối hôm kia gọi điện về cho cô, Duy thật bất ngờ khi giọng cô hẳn học:

- Nãy giờ tôi cũng có ý chờ đó. Anh mà cũng dám gọi cho tôi à? Hôm qua đến công ty, tôi biết hết rồi. Anh trả lời sao về vụ này? Nói đi.

- Vụ gì Phượng?

- Đừng có vờ không biết. Anh dám để con Hạnh vào làm ở công ty hả, sao coi thường tôi quá vậy?

- Em phải biết việc em đuổi Thắng làm ảnh hưởng công chuyện của anh. Như Hạnh chịu đến giúp mình, em cảm ơn mới phải, sao em hẹp hòi vậy?

- Cái gì? Cảm ơn hả. Tôi chưa đánh là may lắm còn đòi cảm ơn, anh có nằm mơ không đấy? Nói cho anh biết là tôi đã phá tan hoang hết rồi. Cho anh biết thế nào là nói dối tôi.

Duy giật mình:

- Em phá cái gì?

- Tôi đập nát máy móc rồi đó. Với loại người như anh, phải làm vậy mới vừa. Còn nữa, trong vòng tuần tới, anh phải trả mẹ tôi hai trăm triệu. Nếu không tôi không để yên đâu. Chào.

Nói rồi, cô dẫn máy nghe cụp một tiếng. Lúc đó Duy cứ đứng lặng bên máy. Anh không thể tưởng tượng Mỹ Phượng dám làm như vậy. Khi xuống sân bay, anh đã gọi taxi ghé công ty kiểm tra, và hiểu cô không dọa suông.

Đến mức như vậy, Duy chẳng còn gì để phân trần hay giải thích với Mỹ Phượng. Anh chỉ muốn trả tiền cho bà Diễm. Mỹ Phượng đã làm cạn sức chịu đựng của anh.

Duy mãi suy nghĩ nên không thấy nãy giờ bị Hưng và Như Hạnh nhìn. Hắn sót ruột:

- Giờ tính sao anh Ba?

- Anh chưa biết.

- Trước tiên là xù bà Phượng cái đã. Con gái gì mà chua ngoa, giống bác Diễm dễ sợ. Người ta nói mẹ nào con nấy.

Duy không trả lời. Anh lục soạn trong va li rồi lôi ra một chiếc áo lộng lẫy đến chói mắt. Như Hạnh không nén được tò mò đến đứng xem:

- Trời ơi! Sao màu nổi dữ vậy?

- Mỹ Phượng thích như vậy.

Duy trả lời ngắn gọn. Rồi hất mặt về phía Hưng:

- Mang cái này qua chị Phượng giùm anh, bảo là quà Đài Loan.
- Nói vậy thôi hả? Em giải thích gì thêm không?
- Khỏi.

Hung hăng hái:

- Em sẽ đi liền. Xem “bả” phản ứng ra sao?

Hung đi rồi, Như Hạnh đứng loay hoay không biết phải làm sao. Cô muốn hỏi Duy về hợp đồng, nhưng anh cứ ngồi lặng lẽ, như không muốn bị quấy rầy. Cô suy nghĩ một lát, rồi lén rút con búp bê cạnh Duy đi ra ngoài, khép cửa lại. Cô bấm nhẹ vào bụng nó. Tiếng khóc óe óe làm Như Hạnh thích thú. Cô cười khúc khích một mình khi nghe trong nhà vang lên tiếng khóc trẻ con.

Buổi tối, bà Ngân mở tiệc nhỏ “chiêu đãi” người từ Đài Loan về. Trừ nhân vật chính trầm lặng ít nói, còn thì ai cũng vui vẻ. Nhất là Hưng, hẳn nói oang oang:

- Hồi chiều em qua nhà chị Phượng. “Bả” hỏi anh đâu, em không nói gì, chỉ chìa gói quà ra và bảo “quà Đài Loan”.

Dì Ngân xen vào:

- Con thấy bác Diễm có đó không?
- Có. Bác có vẻ sượng sượng. Chị Phượng hỏi sao anh Duy không tới, con nói ảnh mệt. Bả không tin và bảo anh Ba có ý không tới vì...vì...

Thấy Hưng ngập ngừng, bà Ngân hỏi tới:

- Chuyện gì, con cứ nói đi?
- Bả nói anh Duy muốn lánh mặt để... khỏi trả tiền.

Như Hạnh chống đũa, mở lớn mắt tò mò nhìn Duy. Anh hơi cúi xuống, môi mím lại, nhưng không nói gì. Cô nhìn qua dì Ngân. Bà thần nhiên:

- Con có hỏi trả bao nhiêu không?
- Con không hỏi, chỉ bảo là “Chị khỏi lo, gia đình tôi không quyết tiền của chị đâu”. Bả bảo phải trả đủ hai trăm triệu bả mới để yên, nếu không sẽ quậy.

Bà Ngân chưa kịp trả lời thì ông Minh lên tiếng:

- Trả vậy cũng được, nhưng bắt buộc họ phải đền mấy cái máy bị đập cho mình. Mẹ con bà này ngang ngược thật. Minh cứ trừ tiền ra.

Như Hạnh buột miệng:

- Con nghĩ nếu mình giằng co với họ, họ sẽ chỉ làm khó mình thôi. Chị Phượng đã cố ý làm khó để anh Duy chịu thua. Giờ mình không trả tiền, họ lấy cớ đó theo quậy anh Duy hoài. Họ ngang thì mình nói sao lại?

Bà Ngân nhìn Như Hạnh:

- Vậy ý con là sao?

Cô ngập ngừng:

- Con thấy... cứ trả hết cho họ, thế là dứt khoát luôn.

Bà mỉm cười:

- Đã chấp nhận trả tiền, thì thêm vài chục triệu cũng không phải là lớn. Nhưng họ không biết điều thì mình không cần cao thượng với họ.

Như Hạnh cong môi lên định nói, nhưng thấy vẻ nghiêm nghị của Duy khi nhìn cô, cô lại thôi và cắn cúi ăn. Duy cũng nghĩ như Như Hạnh. Anh muốn dứt khoát, muốn cắt đứt mọi liên hệ với Mỹ Phượng. Việc làm của cô gây cho anh sự chán nản và chút ghê sợ. Anh không còn muốn nhớ mình đã từng yêu cô gái tầm thường ấy.

Nhưng không thể mở miệng hỏi tiền mẹ, bà cho bao nhiêu anh chỉ có thể nhận bấy nhiêu. Lòng tự ái không cho phép anh xin thêm nữa.

Cả Duy và Như Hạnh đều không hiểu ý bà Ngân. Trước đây, khi Duy mới ra trường và đòi mở công ty, bà không đồng ý và cố ý bảo anh quản lý nhà hàng để thử khả năng của anh. Lần thứ hai Duy lại xin tiền, lúc ấy anh đang khăng khít với Mỹ Phượng, nên bà không dám, đúng hơn là không muốn. Vì khi Duy có công việc ổn định rồi, anh sẽ cưới Mỹ Phượng. Bà cố kéo dài thời gian để chia cắt hai người. Giờ thì bà hài lòng vì thấy mình đã thành công.

Trả tiền cho bà Diễm không phải là khó, nhưng bà cố ý trừ khoản tiền máy bị Mỹ Phượng làm hư. Bà muốn Mỹ Phượng thể hiện hết tính xấu của cô ra cho Duy thấy, cuối cùng trả cũng đâu có muộn. Lúc ấy Mỹ Phượng chẳng còn gì để bắt nạt Duy nữa.

Việc Duy đã tự mở công ty và làm ăn thành công khiến bà rất mừng. Và càng yên tâm hơn nếu lần này bà tách được Mỹ Phượng khỏi anh.

Tiếng chuông reo liên tục trên bàn, Duy buông viết, nhắc ông nghe lên:

- Alô. Tôi đây.

Đầy dây bên kia im lặng, rồi tự nhiên phát ra tiếng khóc óe óe. Sau đó là tiếng gọi papa, mama và tiếng cười hí hí của trẻ con.

Duy mỉm cười, anh biết ngay là Như Hạnh. Hình dung vẻ tinh nghịch của cô khi kê búp bê vào ống nghe, anh bỗng nhớ cô đến nôn nao. Anh cười dịu dàng:

- Hạnh phải không? Lên tiếng đi.

Không có tiếng trả lời, chỉ có giọng Như Hạnh cười rúc rích trong máy. Duy dọa:

- Không lên tiếng là trưa nay về biết tay anh. Nghe không.

- Ê! Đừng có dọa, em không sợ đâu.

- Thật không? Này! Hạnh đang làm gì đó?
- Em mới về.
- Em đi đâu về?
- Đến tòa soạn.
- Sao, người ta trả lời thế nào?
- Vẫn như cũ.

Rồi cô háng giọng:

- “Phóng viên chỗ chúng tôi đã đủ rồi. Cô hãy chịu khó làm cộng tác viên một thời gian, xem như luyện tay nghề. Bao giờ cần, tôi sẽ mời cô đến. Còn bây giờ thì...”

- Mời cô về.

Duy ngắt lời trêu cô. Như Hạnh cười khúc khích.

- Chứ gì nữa. Buồn quá, em đi ăn kem một mình. Mới về đó.
- Rồi có hết buồn không?
- Đỡ đỡ.

Duy phì cười:

- Sao không đến anh?
- Thôi, anh bận công chuyện nên em không muốn phiền.
- Không sao. Em cứ việc đến đây, ngồi nhìn anh làm cũng được.
- Nhưng bây giờ trưa rồi, anh gần về rồi.
- Vậy thôi, lát nữa anh về sớm. Ở nhà một mình, đừng có buồn nghe.
- Không có đâu. Nghe nè!

Lại có tiếng búp bê khóc óe óe và Như Hạnh cười giòn giã. Cuối cùng cô gác máy. Duy đợi thêm lát nữa rồi đặt ống nghe xuống.

Anh đến ngồi vào chỗ làm. Thắng đang chăm chú nhìn vào màn hình, chợt liếc qua Duy. Thấy nụ cười vương vất trên môi Duy, anh lên tiếng:

- Ai gọi mà mày vui vậy?
- Cô em gái.

Hạo lên tiếng:

- Như Hạnh hả?
- Ừ.
- Lâu ghê không gặp. Hôm nào mày rủ cô bé đến chơi.

- Như Hạnh là ai vậy? – Thắng hỏi.

Hạo trả lời:

- Em gái thằng Duy... Nhưng khi muốn... có thể làm người yêu cũng được.

- Ăn nói gì lạ vậy?

Hạo cười lớn:

- Không tin, mày cứ hỏi thằng Duy xem. Cô bé xinh và dễ thương như công chúa.

Thắng ngạc nhiên thấy Duy không phản ứng. Thật ra anh có nghe nhắc đến Như Hạnh nhưng không biết mặt. Khi Thắng trở lại công ty thì hợp đồng cũ đã xong nên Như Hạnh không đến nữa. Hạo và Kỳ bảo chưa thấy cô gái nào “mi nhon” đến vậy, cứ gọi Duy là anh Ba. Còn Vinh thì bảo nếu Duy không tìm cách giữ một cô bé như vậy, thì là tên ngốc. Rốt cuộc Thắng đâm tò mò muốn biết mặt cô gái nhiều “huyền thoại” ấy. Anh đùa:

- Hôm nào rủ nàng đến giới thiệu với tao xem.

- Chi vậy?

- Nghe tụi bây khen quá, tao muốn biết mặt thôi. Với lại tìm tao nó mềm hơn bún. Chỉ nghe nhắc đến cô nào đẹp, là nó bắt đầu rung rinh rồi.

Vinh nheo mắt:

- Cô Mỹ Phượng cũng đẹp, rung rinh không mày?

Hạo cười lớn:

- Thì nó “rung” quá nên phải bay khỏi công ty cho bớt rung đó.

Bốn người cười phá lên. Duy cũng cười theo, nhưng là nụ cười không tròn. Thắng liếc về phía Duy:

- Xin lỗi nghe vậy. Tụi tao đùa cho vui thôi chứ không ác ý.

Duy nhún vai:

- Tao biết. Khỏi thanh minh đi mày.

Kỳ nghiêm chỉnh:

- Chỗ bạn bè, tao nói thật. Yêu Như Hạnh đi Duy. Cô bé vừa đẹp vừa thông minh, lại có óc khôi hài nữa. Con gái như vậy khó kiếm lắm. Với lại tính mày với Mỹ Phượng đâu có hợp.

- Thời cơ mà không chớp lấy để qua rồi, tức lắm.

Duy cười không trả lời. Mấy lần bạn bè bảo gọi Như Hạnh đến, Duy đều tìm cách thoái thác. Anh sợ bị chọc, Như Hạnh sẽ mất tự nhiên với anh. Và anh cũng không muốn những tình cảm thâm kín bị phơi bày trước mọi người. Hãy để nó còn là trái cấm khi chưa được định hình cụ thể. Anh không thích những tình cảm ồn ào.

Và anh muốn Như Hạnh có time hiểu kỹ mình. Duy quá từng trải để hiểu tình cảm của cô. Như Hạnh yêu anh mà chính cô cũng không biết. Nếu nhận diện được tình cảm đó chắc cô sẽ hoảng sợ, bối rối và rụt rè. Anh muốn cô cứ yêu một cách hồn nhiên cho đến khi nào cô hiểu được đó là tình cảm gì. Bây giờ mọi thứ đều hãy còn quá sớm. Với Duy là sự bắt đầu, với Như Hạnh là sự nhận diện mơ hồ. Duy nở nụ cười để bạn bè phá vỡ thế giới thanh bình của nó.

Duy nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ. Anh đứng dậy:

- Về chưa tụi mày?

Kỳ nhìn anh một cái, nói bâng quơ:

- Lúc này sắp hay về nhà sớm vì có người đợi. Cũng vui đấy. Còn mình về chắc chỉ có “ki ki” ngoắt đuôi mừng, về sớm làm gì.

Duy làm như không nghe. Anh ra sân lấy xe. Hình dung lát nữa về sẽ gặp Như Hạnh. Anh thấy vui vui. Cô không biết cô là nam châm có sức hút diệu dàng đối với anh, để mỗi lần đi đâu về, anh thấy hứa hẹn một niềm vui nhẹ nhàng làm anh thích ở nhà hơn.

Dừng xe trước cổng, Duy thấy Như Hạnh ngồi đong đưa chân trên ghế xích đu. Con mèo nhỏ nằm ngoan ngoãn trên tay cô. Thấy anh, cô chạy ra mở cửa, cười tủm tỉm:

- Em chờ anh về này giờ đó.

- Chờ chi vậy? – Duy hỏi một cách ngụ ý.

Cô tròn mắt vô tư:

- Thì lúc này anh bảo về sớm. Ở nhà một mình, em chờ chứ đâu biết làm gì.

Đôi mắt lóe lên vẻ nghịch ngợm, cô giơ con mèo về phía Duy:

- Hôn anh Duy đi mèo.

Con mèo cào nhẹ lên áo anh kêu meo meo như nũng nịu. Như Hạnh cười khanh khách:

- Nó mừng anh đó, thấy chưa.

Rồi cô mở rộng cửa, nghiêng người một bên, chân hơi nhún một cái:

- Xin mời vào.

Duy mỉm cười:

- Rất cảm ơn.

Bồng con mèo trên tay, Như Hạnh ríu rít theo vào nhà. Duy đi lên phòng nhưng cô không vào theo. Một lát, cô đẩy nhẹ cửa phòng anh, tay bồng con mèo, tay cầm ly cam vắt đưa Duy. Anh đón lấy với chút cảm động:

- Hạnh uống chút đi.

Cô lắc đầu:

- Em làm cho anh mà.

Cô ngồi xuống ghế, chân đung đưa (Duy thấy hình như chẳng bao giờ cô ngồi im được một phút). Tay vuốt nhẹ đầu con mèo, cô nghiêng đầu nhìn anh:

- Anh thấy con mèo này hiền không?

Không đợi Duy trả lời, cô nói luôn:

- Nhìn nó vậy chứ đừng tưởng hiền nha. Dữ lắm đó! Dữ ngầm, đung chuyện rồi mới biết. Anh xem này.

Nói rồi, cô chạy về phòng. Duy định ra cửa xem cô đi đâu thì cô đã trở lại. Tay này ẵm mèo, tay kia bồng búp bê. Cô ngồi dưới sàn dứ dứ búp bê trước mặt con mèo. Nó gơ chân cào cầu loạn xạ. Như Hạnh cười ngặt nghẽo:

- Đó đó, dữ ghê chưa. Anh thấy chưa? Tôi này lo giữ nó không cũng mệt.

Cô quay lại nhìn Duy lúc này đã ngồi xuống tò mò nhìn con mèo:

- Lúc này em chụp không kịp, nó cào mặt con búp bê bị trầy một đường nè. Anh nhìn xem. Bực quá, em nhéo tai nó một cái, nó quào tay em nữa này.

- Đâu?

Như Hạnh vô tư đưa tay cho Duy xem. Chỉ là một vết trầy nhỏ, nhưng cô thích nhõng nhẽo với Duy. Cử chỉ của cô làm Duy thấy tức cười, anh nghiêng đầu:

- Để anh treo con mèo này lên nghe.

- Chi vậy? Chết nó làm sao?

- Tại nó dám cào tay em.

- Anh này vô duyên.

Vừa nói, Như Hạnh vừa rụt tay lại. Duy vội buông cô ra. Anh thấy hình như mình muốn nắm hoài bàn tay rất mềm của Như Hạnh. Nhưng cô đã đứng lên ẵm mèo và búp bê về phòng. Ra cửa, cô ngoái lại:

- Em mới phát hiện ra chỗ bán kem ngon lắm. Chiều nay em rủ Hưng đi ăn, anh có đi với tụi em không?

Đứng giữa phòng, Duy nheo mắt:

- Hạnh có muốn anh đi không?

- Muốn chứ sao không. Không thì em rủ làm gì?

- Vậy chiều anh về đi.

- Nhớ đừng có trốn nghe.

Cô lại cười khúc khích rồi đi mất.

Buổi chiều, Duy đi mua dụng cụ văn phòng. Lẽ ra đây là việc của tạp dịch, nhưng công ty chẳng có nhân viên nhiều nên Duy không tìm người. Cuối cùng anh làm từ A đến Z. Có lúc anh nghĩ đến chuyện nhờ Như Hạnh làm thư ký cho mình. Nhưng thấy cô thích làm phóng viên, anh đành bỏ ý nghĩ đó.

Duy về công ty một lát thì Như Hạnh cũng đến. Cô gật đầu chào mọi người, vui vẻ:

- Máy anh gọi em đến có chuyện gì vậy?

Duy còn đang ngạc nhiên thì Kỳ đã lên tiếng:

- Tại lâu quá không gặp, tụi anh muốn Hạnh đến chơi thôi, không có gì cả.

Cô thở phào:

- Vậy mà em hết hồn. Nãy giờ đi trên đường em lo ghê, sợ là...

Cô bỏ lửng câu nói. Kỳ nói tiếp:

- Sợ có ai đó đập phá công ty, phải không?

- Cái anh này...

Rất tự nhiên, cô kéo ghế ngồi giữa bốn người. Thấy Thắng, cô gật đầu như làm quen. Duy giới thiệu:

- Anh Thắng, người lúc trước nghỉ để em thế chân đó.

- Vậy hả? Chào anh.

- Vậy đây là Như Hạnh. “Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình”. Lâu nay nghe tiếng giờ mới biết mặt.

Hạo xen vô:

- Biết mặt rồi thấy sao?

- Thấy Hạnh duyên dáng, dễ thương. Đừng bảo anh Thắng nịnh nha.

- Í! Em mà đẹp gì. Máy anh muốn ăn gì thì bảo em đi mua, khỏi cần dụ khị.

Mọi người cười rộ lên, ai cũng bỏ máy quay lại phía Như Hạnh. Vinh búng tay:

- Anh Thắng đòi gặp mặt Hạnh hoài đó. Lúc nãy là tụi anh gọi Hạnh đến chơi để anh Thắng làm quen.

Như Hạnh liền thoáng:

- Làm quen rồi có dẫn em đi ăn gì không?

- Sẵn sàng. Hạnh muốn ăn gì cũng được.

Duy dựa người ra ghế:

- Như Hạnh mới phát hiện ra quán kem ngon đó. Tụi mày có muốn đi thì chiều nay tháp tùng, Hạnh sẽ đi.

Cô phản đối:

- Anh Duy rủ thì anh đãi, sao lại đẩy cho em?

Kỳ nói bóng gió:

- Duy hay Hạnh gì cũng vậy thôi, xem như một mà.

Duy lừ mắt nhìn Kỳ:

- Im mày!

Như Hạnh vẫn vô tư không để ý:

- Em sợ mấy anh chê món đó là của con gái không thèm ăn.

Thắng nhiệt tình:

- Không có đâu. Hạnh mời gì anh cũng ăn hết.

Như Hạnh nheo mắt:

- Vậy hả?

Cô nghiêng người tới lấy xấp giấy trên bàn chia ra:

- Ăn đi anh Thắng.

Mọi người cười rần lên. Thắng từ chối:

- Thôi, cảm ơn Hạnh, anh no rồi. Hạnh mời món này... kẹt quá.

Hạo vỗ vai Thắng cái bóp:

- Thấy chưa? Cho mày chừa cái tội hay “nổ”. Bây giờ có người trị rồi đó.

Cử chỉ khôi hài của Như Hạnh làm mọi người thú vị cười mãi. Thấy ai cũng cười, cô nhìn một cách ngỡ ngàng:

- Làm gì mà mấy anh cười hoài vậy?

- Đâu có gì. Tại thấy Hạnh dễ thương.

- Khen nữa.

- Mấy anh nói thật mà.

Thắng gật gù:

- Có bà chủ như thế này, làm bao nhiêu cũng không thấy mệt. Chịu làm sếp của tụi anh không Hạnh?

Như Hạnh chớp mắt suy nghĩ. Duy định ngăn lại thì Thắng đã oang oang:

- Hạnh thay chân Mỹ Phượng thì tụi anh ủng hộ tối đa. Thảo nào, tụi nó bảo thằng Duy không yêu Hạnh là uổng.

Mặt Như Hạnh chột đỏ lên:

- Anh Thắng nói bậy gì đấy?

- Tính anh thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy. Duy nó yêu em đó Hạnh. Em có nhận ra không?

Câu nói bất ngờ làm Như Hạnh và Duy đều ngẩn ra. Duy không ngờ mấy tên bạn trời đánh này đùa như vậy. Anh chột hiệu cả bọn đã sắp đặt trước, có ngăn lại cũng không kịp. Anh thấy khó xử thật sự. Nhất là Như Hạnh đang cúi gằm mặt vì xấu hổ.

Ra hiệu bảo cả bọn “tốp” bót lại, Duy nói thản nhiên:

- Mấy anh chộc Như Hạnh cho vui đó, ở đây tụi anh hay đùa lắm. Hạnh đừng thèm nghe.

Kỳ cố tình châm thêm, kiểu giỡn đúng tim người nghe:

- Đúng rồi đó Hạnh, tụi anh đùa thôi. Tại thấy thằng Duy yêu mà không thể nói, nên tụi anh... đùa giùm cho nó cảm ơn đó. Đừng giận tụi anh nghe.

Duy đứng thẳng người lên. Anh không thể trách nhiệt tình của bạn bè, cũng không thể phản đối cách đùa cố ý như vậy. Duy khẽ lắc đầu, nói tỉnh bơ:

- Tụi mày hết chuyện sao lại moi em gái tao ra giỡn? Bộ không muốn ăn em hả? Bây giờ Hạnh về trước rủ Hưng. Chiều tụi anh về đưa hai đứa đi ăn kem, em chịu không?

Vẻ linh hoạt trên mặt Như Hạnh đã biến mất. Cô xấu hổ quá nên cười không nổi nữa. Nếu biết đến đây để bị chộc gheo thế này, cho kẹo cô cũng không dám đến. Cô không tưởng tượng nổi bạn anh Duy bạo đến vậy. Tự nhiên cô đâm ra khộp.

Hiểu rằng Duy muốn giải vây cho cô. Như Hạnh đứng dậy:

- Em về trước nha. Chào mấy anh.

Hạo và Kỳ nói với theo:

- Mai một nhớ đến chơi nghe Hạnh.

Nhưng Như Hạnh đã đi như chạy ra cửa. Duy quay vào:

- Thế nào cô bé cũng trốn tao. Tụi mày làm trò khỉ gì vậy?

- Tụi tao tác hợp cho mày, không cảm ơn mà định trách hả. Coi chừng ăn đấm nghe.

Duy gạt ta Vinh ra nhần nhó:

- Làm ơn dẹp bót lòng tốt lại giùm, tụi mày hại tao rồi. Tính cô bé hay mắc cỡ lắm.

- Mắc cỡ là dấu hiệu của tình yêu. Tốt! Mày chịu khó năn nỉ cô bé đi.

Duy nhún vai không trả lời. Chuyện chưa tới đâu đã bị lôi ra chộc gheo thế này, anh còn nói gì được nữa.

Đúng như Duy nghĩ. Như Hạnh bắt đầu trốn anh như con dế nhũi. Buổi chiều về không thấy chạy ra đón. Trong phòng cũng không có cô, dưới bếp cũng không. Duy hiểu mình nên tránh gặp, chờ cho cô bớt ngượng. Nhưng anh không làm nổi chuyện đó. Anh muốn biết đứng trước anh cô sẽ có thái độ ra sao. Mong rằng cô đừng thản nhiên, vì điều đó chứng tỏ cô không hề yêu. Như Hạnh không biết đóng kịch, nếu lòng cô thật không trong sáng với Duy, cô sẽ bối rối hay tìm cách giấu kiến nó. Không sao, cặp mắt tinh đời của anh sẽ nhận ra.

Duy vào phòng Hưng, hẳn chỉ có một mình và đang nằm đọc sách. Anh quay về phòng mình nằm nghe nhạc khá lâu. Chợt nhớ ra, anh tắt máy, đi lên sân thượng.

Như Hạnh đang ngồi xem sách dưới dàn hoa giấy. Nghe tiếng chân, cô quay lại. Thấy Duy, mặt cô chợt đỏ lên, cô vội cúi gằm mặt nhìn vào sách. Cử chỉ linh túng đó không lọt khỏi mắt Duy. Anh đến ngồi gần Như Hạnh, hỏi tự nhiên:

- Hạnh đọc gì vậy?

Như Hạnh khép quyển sách lại để Duy đọc tựa. Nhưng anh chỉ liếc qua:

- Sao Hạnh không ở dưới nhà, ở đây em không thấy nóng hả?

- Đâu có, chiều tắt nắng rồi mà.

- Nhưng hơi nóng từ dưới hắt lên, cũng khó chịu vậy.

- Em đâu thấy gì đâu, trời mát rồi.

- Vậy hả?

Duy quay lại nhìn Như Hạnh hơi lâu. Anh mỉm cười một mình khi thấy mặt cô càng cúi gằm hơn. Duy thích nhìn vẻ bối rối của cô lạ lùng. Anh cố ý nhìn thật lâu. Cuối cùng thấy cô sắp bỏ chạy đến nơi, Duy nói thản nhiên:

- Đi ăn kem không Hạnh?

- Thôi, em bận lắm.

- Bận gì vậy?

- Hả! Anh nói gì?

- Anh hỏi Hạnh bận gì?

- Em lỡ hẹn với nhỏ bạn đi chơi.

Biết là cô nói dối, Duy không tha:

- Em hẹn với bạn sao còn rủ anh với Hưng? Em mới nói lúc chiều mà. Vậy em hẹn bạn trong thời gian nào?

Như Hạnh làm thinh. Duy cũng không nói nữa. Anh với tay ngắt chiếc lá trước mặt, tỉ mỉ xé nhỏ nó ra, như không để ý đến cô. Như Hạnh tò mò nhìn

chiếc lá trên tay anh. Bất chợt Duy quay lại. Cô vội nhìn lảng nơi khác, cử chỉ rõ ràng là không tự nhiên.

Duy thấy mình “ngiên cứu” bao nhiêu đó đã đủ. Anh nói chuyện thật vô tư để cô đỡ ngượng nữa:

- Hạnh này! Anh thấy ở nhà một mình cũng buồn, sao em không theo mẹ anh đến nhà hàng chơi, hay đến nhà bạn gì đó. Suốt ngày giam mình ở nhà làm sao chịu nổi? Anh nhớ lúc trước em đi nhiều lắm mà.

- Em có đòi theo, nhưng dì Ngân không cho.

- Sao vậy?

- Dì bảo tới đó làm chi ồn ào lắm. Ở nhà buồn thì xem phim.

- Vậy sao không đi chơi?

Như Hạnh thở dài:

- Bạn bè về nhà hết rồi. Và em chỉ thích đi chơi với nhị ca, nhưng lúc này nhị ca bận rồi.

Duy có vẻ chú ý:

- Em thích đi chơi với Kha lắm hả?

- Dạ, đi với ảnh vui hơn, hợp “rơ” hơn.

Cô chợt linh hoạt lên:

- Nhị ca chịu vậy, tính tình cũng hợp với em. Chơi với ảnh, không bao giờ em thấy chán cả.

Duy cười:

- Vì Kha có thể chịu đựng khi bị em ăn hiếp, đúng không?

- Sao anh biết?

- Anh đoán.

- Ê! Anh đoán mò.

Thấy Như Hạnh đã quên chuyện lúc nãy, Duy cũng thôi không nhắc đến vụ ăn kem nữa. Nhưng ý nghĩ thâm kín của cô thì anh nghi ngờ gì nữa. Cô bé yêu anh mất rồi. Còn anh, bao giờ là lúc để nói thật lòng mình? Duy không hiểu sao anh thận trọng khi tỏ tình đến vậy? Làm sao Như Hạnh tin anh yêu cô như cô đã yêu anh? Anh vừa chia tay với Mỹ Phượng đã vội tỏ tình. Như vậy chỉ làm Như Hạnh khổ sở vì nghi ngờ thôi.

Duy đã muốn kéo dài thời gian thử lòng Như Hạnh, vậy mà bạn bè đã làm hỏng hết. Anh khó xử vô cùng vì không thể giải bày với cô, chỉ im lặng. Cứ để thời gian giải quyết những điều cần làm.